

# **ТЕТСУ ЯНО ЛЕГЕНДА ЗА ХАРТИЕНИЯ КОСМИЧЕСКИ КОРАБ**

Превод от японски: [Неизвестен], —

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Някъде към средата на Тихоокеанската война бях откомандиран от моята част в малко селце в сърцето на планината, където прекарах няколко месеца. Все още си спомням ясно пътя към селото, а в бамбуковата гора край него — безкрайния полет на хартиения самолет преследван от красива гола жена. Дори сега, години по-късно не мога да се освободя от мисълта, че това което тя сгъваше от хартия бяха не земни самолети, а космически кораб. Преди много години, дълбоко в онези планини остана всичко...

Хартиеният самолет пикира над земята, размахвайки крила над щръкналите бамбукови пръчки, над полузаринатите в пръст окапали листа, млечно-бяла мъгла го следва на талази, а той танцува нагоре и нагоре по гърба на нежния бриз. В бамбуковата горичка мъглата се сгъстява до непрогледен мрак. Здрачът настъпва бързо в тази планинска долина. Като кораб плуващ сред море от облаци хартиеният самолет се плъзга сред мъглата.

Едно — каменна стълба в небето  
Две — ако не полети  
Три — ако полети, отвори...

Женски глас пеещ в мъглата. Сякаш тласкан от този глас, хартиеният самолет се издига в безкраен полет. Бяла в своята голота го следва жената, промушвайки се през поклащащите се бамбукови пръчки в горичката.

Убий ги! Убий ги!

Неистов писък на сирени заглушава крещящите гласове.

Избийте всички! Това е заповед!

# 1

Не позволявайте на никого да се промъкне до кораба! Един избяга! Огън! Огън!

Десетки гласове зовящи в мъглата, но никой не може да ги чуе. Тези гласове отекват само в главата на жената.

Висока и стройна, сякаш изваяна с въглен на пепелявия фон на бамбуковата гора тя се провира през пречупените клони. Мъглата се стеле около нея като нещо живо, след това се разтваря и през нея прозира гладката повърхност на малко езеро.

Суба-ири-но-нума: Блатото на края на света. Зловещо място, където навремето хората са идвали за да сложат край на житейските си мъки хвърляйки се в мътните му води.

Според поверието Блатото на края на света гъмжи от духове на умрели. За да умиротворят своите родственици хората от долината бяха издигнали множество каменни могили на открито пространство в близост до блатото. Наричаха това място Сай-но-каура, Земния бряг от който започва пътят над Голямата вода. Събираха се тук веднъж в годината да отслужат помен с горящи кандила и молитви отправени през Дивата вода към брега на Отвъдния свят.

Няма значение колко каменни могили ще издигнеш на земния бряг на Реката на Трите Пресичания, се казва в митовете, защото демоните ще ги разрушат. В самото начало вероятно е имало съвсем малко могили, но с годините стотици камъни са били струпани и сега лежаха разпръснати наоколо. Рядко някой дръзваше да смути покоя на това странно място освен може би влюбените, които го намираха идеално за тайни срещи. Удоволствието беше единственото нещо за което тези хора можеха да мислят, възможно бе страшните легенди за Блатото на края на света да са измислени именно с цел да държат любопитните настрана. Благодарение на тези ужасяващи истории Блатото бе страховито и непривлекателно място за децата от селото. Закръглени и покрити с мъх камъни, подгизнали от дъждовете и изгнили хартиени кукли, тайнствени полуизтрети йероглифи — за

децата това означаваше присъствието на духове и вампири и кошмарни срещи с демони. Понякога обаче увлечени в играта се случваше да доближат тресавището, а веднъж това стана докато преследваха лудата Осен, която тичаше след хартиен самолет.

— Ей, момчета! Осен още тича гола!

— Ей, Осен! Нямах ли нужда от дрехи?

Кръшният им смях я следваше. За възрастни и деца тя бе еднакво приятна играчка за забавление.

Но Осен също си имаше играчка — хартиения самолет, тънък и остър като копие.

Едно, бяла звезда

Две, червена звезда...

В мъглата пееше тя и сънуваше — какво я кара да мрази хората, какво я кара да хвърля хартиени самолети.

Осен, с тяло винаги младо, стъпваше леко по тревата край блатото, където разделилите се с младостта се разделят с живота. Хартиеният самолет се носеше пред нея към мъглата. Никой не знаеше какво поддържа толкова дълго полета му. Веднъж отделил се от ръцете на Осен, „самолетът“ летеше сякаш вечно...

Лудата Осен, която ходи гола през лятото и само с едно тънко наметало през зимата.

## 2

Смътно си спомням думите на песента, която селските деца пееха докато играят с топка:

*Ще го чакам — ако полети  
не ще го чакам, ако не успее —  
аз сама ще остана тук.  
Не зная — ще изкача ли някога  
тези обрасли от времето стъпала —  
една звезда далеч, а други две по-близо...*

Гола през лятото, а през зимата само с тънко наметало.

Повечето възрастни не обръщаха внимание, когато децата се подиграваха на Осен, но някои от тях им се караха.

— Не Ви ли е срам! Престанете! Смите се над бедната Осен!

Децата само отвърщаха, често удвояваха подигравките или ги обръщаха срещу този който им се караше.

— Хей, Ген! Ти май си се влюбил в Осен? Спа ли с нея снощи?

Всеки в селото знаеше че предишната нощ, или по-предишната или още по-предишната поне един от мъжете в селото преспиваше с нея.

Осен — трябва да е била към четиридесет. Някои в селото твърдяха че е много, много по-стара, но един единствен поглед бе достатъчен да отрече тази лъжа. Тя имаше свежото, гъвкаво тяло на двадесет годишна жена.

Осен — обществена собственост, пристан за всички които го потърсят. Да познават тайните на нейното тяло бе сякаш „зрелостен изпит“ за младите мъже от селото.

Осен — селският идиот. Това бе другата причина, поради която селото и даваше убежище. Осен — единствената наследничка на най-старата фамилия в селото. Между тези, които живееха дълбоко в

планината и все още плащаха дан на Вълчи Бог на семейната традиция се гледаше като на нещо изключително важно. И това че една луда бе последната издънка на толкова древен род караше всеки да изпитва безгранично превъзходство. — Осен! Играчка за селските юначаги.

Къщата ѝ бе на хълм, от където Блатото на края на света се виждаше като на длан. В основата на каменната стълба, водеща до входната врата, се поклащаше сякаш в неведение на коя страна да се срути полуизгнила порта, обрасла в тръстика и трева. Каменните стъпала се задъхваха от мръсотия и треволяци. Любопитното бе, че централната част на стълбата почти не бе изтъркана в сравнение с двата края. Според най-стария човек на селото в къщата са имали обичай да изпращат старата година и посрещат новата съгласно ритуала Шинто, в който пък се говорело нещо за Врата охранявана от Центъра на Каменна Стълба построена от забравено Братство и тъй като никой не разбирал значението на всичко това хората предпочитали да избягват центъра на тази каменна стълба, когато се изкачвали или слизали по нея.

Каменната стълба достигаше малко над къщата на Осен, където земята бе изравнена и покрита с черни камъни.

На самия връх се издигаше стар порутен кладенец с отдавна изгнил и съборен покрив. Никой не знаеше колко е дълбок този непресъхващ и в най-страшните суши кладенец, който местните хора наричаха Ямата на Грешниците. След като си свършеха работата с Осен мъжете идваха тук да се измият.

Веднъж, когато малка креслива група стари клюкарки се събрала около кладенеца за да отдаде почит и се помоли на Вълчи Бог една от тях внезапно била осенена от божественното прозрение, че ако натопят Осен в кладенеца лудостта и ще изчезне. Речено-сторено, само минути по-късно бедната Осен била разсъблечена до голо и натопена в ледено студената вода, където я държали докато посинее и припадне. Тъжно, но идиотията и не била излекувана. Ала старата вещица, която дала живот на това деяние попрекачила с виното за помен в този ден, паднала в Блатото и се удавила. Дали заради виното?

Оттогава насетне, съблечеше ли някой Осен тя си оставаше така докато друг я облече. И тъй като това се случваше почти всяка нощ Осен най-често посрещаше деня гола.

Макар и хубава за мъжките погледи, някои смятаха че е редно да се пази от детските. Ето защо всяка сутрин една жена от селото идваше да я облече. Осен я посрещаше с усмивка и пееше щастливо своите песни —

*Сгънеш ли един, дан-дин  
сгъни и втори ти, дан-ди  
а трети сгънеш ли, дин-ли  
лети, аз казвам ти  
към моята звезда!*

— докато сгъваше своите хартиени самолети. И ето че един ден за всеобщо изумление на селяните коремът и започна да расте.

Никой не предполагаше че Осен може да забременее.

Старейшините на селото се събраха и напънаха мозъци да намерят изход от положението. Накрая те се понесоха вкупом

към порутената къща, където Осен водеше своя самотен живот и произнесоха пред нея волята си. Лудата Осен обаче, потресе всички когато изрази своята воля — че възнамерява да роди бебето.

— Осен! Недей да спориш. Ще те заведем в града на доктор!

— Не ставай смешна, Осен. Дори да го родиш няма да можеш да го отгледаш. Нещастното същество ще влачи жалко съществуване.

Големи сълзи бликнаха от очите на Осен надолу по бузите и. Никой в селото не я беше виждал преди да плаче.

— Осен... бебе... искам да родя... — хлипаше Осен, прегърнала подутия си корем докато сълзите се стичаха по лицето и.

Колко уверени бяха всички, когато тръгваха при нея и как бързо тази увереност се беше изпарила — така и не разбраха. Обхванати сега от патос те заплакаха редом с нея.

А Осен избърса сълзите си и започна да сгъва хартиен самолет.

— Лети, лети самолет! — извика тя. — Лети към бащиния дом!

А хората си помислиха — дали пък раждането няма да сложи край на нейната лудост.

И тогава хартиения самолет излетя от ръцете на Осен. Той излетя през прозореца и след това се върна обратно. Когато Осен се изправи той я обиколи веднъж и отново излетя навън. Осен го последва с песен

надолу по каменните стълби и фигурата ѝ се загуби по посока към бамбуковата горичка.

Един от старейшините, с грубовато набръчкано лице взе лист хартия и го сгъна, но когато го запрати нагоре той тупна безжизнено на пода.

— Защо Осеновите летят толкова добре? — промърмори той.

А друг, по-млад му отговори със знаещ вид:

— Даже и глупавия идиот може да прави някои неща добре.



### 3

Осен продължаваше да хвърля своите самолети, селските мъже продължаваха да я посещават нощем, селските жени продължаваха да обсъждат нейното състояние... и една лунна нощ някой от нощните и посетители се затича надолу по стълбата, като викаше:

— Започна! Осен започна да ражда!

Роди се момче и го нарекоха Емон. Някой предложи да го кръстят Томо — „общ“ — каквато бе майка му за мъжете от селото, но старата акушерка се намеси:

— Докато бебето излизаше на бял свят Осен викаше „Ей-мон“... така казваше тя и... чудя се какво ли ще значи това.

— Емон... хм... — зачудиха се другите жени.

— Е... нищо не пречи да я попитаме.

Като се обърна към младата майка акушерката я запита:

— Осен, кое име предпочиташ за бебето — Томо или Емон?

— Емон — отвърна Осен ясно.

— Е, това име се среща в една от новогодишните песни — обади се друга жена. — Ето... „и дойде Емон и умря — дойде и умря — откъде пристигна той? — той дойде от далечна земя — пийте, яжте до насита — в небесата ще полетите...“

Жените се смилиха над Осеновото дете и често се навъртаха за да помагат при отглеждането му. Но... Емон сякаш не забелязваше нищо. След първия вик, с който посрещна света той за дълго време остана ням.

— Ах, какъв срам — казваха жените — сигурно самия Вълчи Бог ще да го е проклел. А какво друго за едно дете на идиот?

— Казвахме й че не трябва да го ражда — клатеха други с глави.

Безразлична към състраданията на тези жени Осен продължаваше приспивната си песен:

*Избягала с Емон, който не знае*

*расти, расти...*

— Ей, това е Небесната песен — внезапно каза една от жените.  
— Тя само е сменила името в началото с това на Емон.

Просълзени от приспивната песен на лудата жена всички запяха заедно с нея.

*Избягала с Емон, който не знае  
ширано Емон то нигесоро  
расти, расти и пораста голям  
нагаре нагарете оисоро  
всички надежди разбити в тази планинска земя  
коно яма но чиде китаи по куаре  
без гориво за огньовете на Странника  
абура мо накуте кочшу шимояке  
Емон умря, самотен, толкова самотен  
Емон шинимоши хитори сабишику  
потънал в сълзи за своя далечен дом.  
фурусато коиши то накисоро*

Обкръжиха Емон с грижи и внимание, ала той сякаш не забелязваше нищо и за това решиха, че лудостта на майката е преминала и в неговата кръв.

Но не беше така. Докато беше буден Емон можеше да чува гласовете на околните, но за него това не бяха обичайни гласове. Той ги чуваше в главата си. „Глас“ е вибрация предавана по въздуха, материализирана мисъл. Това, което Емон чуваше бе придружено с изображение. Когато някой произнесе думата „планина“ сричките отекваха във въздуха, а в главата на Емон се появяваше изображение на планина. Вслушайте се когато някой казва „отивам в планината“, ще различите само няколко срички. Но отвъд звуковите вълни Емон можеше да долови още нещо, някакво движение към неясни планински очертания.

За девствения като планински сняг мозък на Емон това бе непосилно тегло. Главата му се пръскаше от ужасни болки и

сътресения. Мислите и гласовете на околните се блъскаха в него като калейдоскопични очертания.

Чудото бе че Емон не полудя.

Никой не подозираше за тези негови способности, и мъжете продължаваха да посещават Осен както и по-рано.

— Хей, Емон — подвикваха му те — ако излезеш да си играеш с децата ще ти дам нещо вкусно.

Или пък:

— Емон, тичай да видиш какъв голям кит е доплувал по реката.

Но мозъкът на Емон бе като невидимо огледало отразяващо безпогрешно истинските мисли на мъжете.

И един ден, когато бе на пет години, Емон заговори с една жена от селото.

— Защо всички искат да спят с Осен? — попита той.

„Осен“, каза той, не „мама“. Може би защото продължаваше да вижда света през очите на селяните, Емон не беше способен да гледа на Осен като на своя майка.

— Е-емон, дете, та ти можеш да говориш? — отвърна жената с изцъклени от изненада очи.

Настъпи бъркотия. Едва щом узнаха че момчето може да говори всички заявиха вкупом, че бедното създание не бива да живее в един дом с тази мръсница Осен... и след като се посъветваха стигнаха до извода, че мястото му е в магазина на селото.

Самотен, изолиран от другите деца, които гледаха съвсем различно на околния свят, за Емон остана като единствена утеха четенето на книги... и на мисли.

## 4

Веднъж заговорих Осен вперил поглед в чистите и красиви очи.  
— Твърдиш — казах и — че си луда като лисица, нали?

Вместо отговор, Осен запя песен, тази която пееше когато хвърляше хартиените самолети, баладата за лудата жена:

Избягала с Емон, който не знае  
расти, расти и пораста голям...

„Небесната песен“, разбира се. И така, ако заменим някои от думите съобразно теорията, която се опитвам да развия ще получим съвсем друго значение:

*Шилан и Емон избягаха заедно,  
Ширану то Емон то нигесоро  
летяха, летяха те и паднаха,  
нагаре, нагарете очисоро  
корпусът на кораба разбит в тази планинска земя  
коно яма но чиде китаи мо куаре  
без гориво — звездните карти изгоряха  
абура мо накуте кочшуцу мо яке  
междузвездната навигация — невъзможна.  
сейканкоко оботсуканаши  
Емон умря самотен, толкова самотен,  
потънал в сълзи за своя далечен дом*

Последните две строфи остават същите както в оригиналната версия на песента, но останалите търпят леки промени. Например: в първата строфа ширану обикновено се възприема като „не знае“, но в моята интерпретация изглежда като японизиране на познато звучащото, но чуждо име Шилан. Във втората строфа аз приемам че оисоро (със значение — пораста голям) е всъщност очисоро (със значение — „падам“ или „разбивам се“), а по-нататък предполагам, че

кочу шимояке (огньовете на Странника) в строфа четвърта е съкратено кочшуцу мо яке (звездните карти също изгоряха). В строфи трета, четвърта и пета три думи имат двойно значение:

китаи — надежда / корпус на кораб  
кочшу — странник / космически полет  
сеиканкоко — небесен път / междузвездна навигация

По такъв начин, строфа три променя значението си от „всички надежди разбити в тази планинска земя“ на „корпусът на кораба разбит в тази планинска земя“, и т.н.

Веднъж седмично издъхващ от старост камион пропълзваше четиридесет километровото разстояние между селото и града далече долу, натоварен с ориз, с който Продоволствената Служба при Министерството на Войната подпомагаше селото. Този камион беше единствената връзка на селото с външния свят.

Камионът винаги паркираше пред магазина. В съседство с него бе разположена местната страноприемница, където младежите от селото предпочитаха да се събират. Управителка на страноприемницата бе старата госпожа Таке — прехвърлила шейсетте, с могъща фигура, мургава кожа, за която хората шушукаха че е натрупала парите си от незаконна търговия с удоволствия в далечната столица.

В летните вечери местото бе като кошер — тълпи от развеселени младежи и дори деца, които успяваха за малко да се смесят с възрастните, всички обхванати от весело безгрижие.

Играеше се на дърпане на въже, хвърляха се топки. Привечер в сенките на близките дървета се гушеха влюбените, погълнати в своя свят.

Неписан закон беше прекрачилите сватбената порта да не посещават това място, макар да бе добре известно какво ставаше зад паянтовите стени на страноприемницата — в дивите пуцинаци на планината страноприемницата на старата госпожа Таке бе единственото средище на удоволствия. Приглушеният смях на девойките, докато ръцете се плъзгаха под подгизналите от пот дрехи,

тяхната престорена съпротива... И тежкия аромат, който не след дълго изпълваше стаята и караше всички да изпитват върховно удоволствие.

Както винаги, наоколо се навърташе Емон заслушан в общата шумотевица. И понякога, докато се прокрадваше в тъмнината, той слушаше техните мисли.

„...ще си имам ядове ако забременее...“

„... оох... страхотно... но... не зная как да го спра...“

„Чудя се, кой ли е завел момчето ми при Осен? Зная, че сам не би посмял да отиде там! Утре ще го накарам да поработи в градината, това заслужава! Ще го науча аз него!“

Телепатичните способности на Емон се засилваха докато се ровичкаше в мислите им нощ след нощ. Можеше да вижда толкова ясно техните мисли, че сякаш наблюдаваше ярко осветена сцена. Толкова по-изненадан бе от майка си, Осен. Тя беше различна. Мислите на селяните бяха като облаци плуващи по синьото небе, и това което мислеха бе толкова прозрачно. Но в ума на Осен винаги плуваше гъста бяла мъгла, закриваща всичко.

Нито думи, нито очертания, само някакъв неясен страх...

Докато надзърташе в тази мъгла Емон започна да усеща, че Осен позволяваше на мъжете да я имат за да може да избяга от този страх. Емон се отказа да тършува в мислите и и се върна към старата си страст — четенето.

Селяните бяха изумени от нескончаемия му интерес към книгите.

— Какъв книжен червей! — възкликна един от тях. — Това дете е лудо по книгите!

— Ти ли ми го казваш — отвърна друг. — Изчете всичко у дома. Представяш ли си, от Осен — дете което обича книги!

— Чудя се, кой ли го е научил да чете...

А Емон продължаваше да обикаля къщите в селото, да взима книги и да се опитва да възстанови миналото на майка си по спомените на другите. Това, което искаше да разбере бе била ли е Осен идиот по рождение. Но в мислите на мъжете присъствуваха само хубавото лице и тяло на Осен. Това тяло, което може би беше вечно младо именно благодарение на слабоумието и, бе като омаен наркотик за мъжете.

Играчка за всички мъже в селото бе Осен, даже и за най-младите — за всички, които искаха да опознаят тялото и. Тяхната тъмна страст бе неразбираема за Емон, но това чувство изглежда бе оная невидима нишка, която задържаше мъжете в това самотно и тъжно място.

Осен — слабоумна, курва, която омагьосваше мъжете и ги привличаше по-силно от зова на далечните градове.

## 5

Една сцена е много ярка в спомените ми: пред страноприемницата на старата госпожа Таке няколко деца скачат на въже. Чувам ги да пеят:

Месец първи — червена костенурка!  
хитотсуки — тай  
Месец втори — със черупка!  
футатсуки — кай  
Третия пропускаме го ние  
митсу — енриоде  
Във четвъртия — да я спасиме!  
йотсу — томеру ка

Отново малко теория — само с леко разместване на сричките песента се променя на:

хитотсу	китаи
(едно)	(корпус на кораб)
футатсу	кикаи
(две)	(двигатели)

а само с малка промяна на съгласните получаваме:

митсу	ненриоде
-------	----------



( три )

( гориво )

Почти като списък...

А в един хубав ден Емон тръгна на училище. Дадох му новичка униформа и торба за учебниците, закупени с пари на селската управа, същите с които от години се издържаше и Осен.

Учителката, госпожа Йошимура, бе грозновата женица някъде отвъд четиридесетте отдавна загубила надежда да се раздели с ергенския живот. Слаба като пушена риба и надарена с лице, което не би било възможно да бъде по смешно, тя в действителност бе добросърдечна и мила, с необичайно живо въображение и изумителен ум. Обожаваше да чете и знаеше толкова много за всичко че безбрежните нишки на нейното познание се уплитаха в съзнанието и докато заприличваха на реалност, а реалността — на бледен сън. Но най-важното, докато всеки се старееше да унижи Емон единственна госпожа Йошимура се отнасяше с него като с равен. Емон с готовност се привърза към нея като я следваше от сутрин до вечер.

Един ден стария управител на магазина дойде при госпожа Йошимура.

— Госпожо — започна той — ума на Емон сече като бръснач, но може да си имаме неприятности, ако се развива все така бързо.

— Аа... хм... но защо... — отвърна госпожа Йошимура объркано.

— Защото в жилите му тече кръвта на Осен — продължи старецът уверено — и често се навърта около страноприемницата на Таке, току виж завъртял главата на някое момиче и станала

Мъжски и женски фигури в ноща около нея...

И отново прегръщаше Емон яростно, докато той се гърчеше в ръцете ѝ:

— Сенсей, задушаваш ме!

Едва при звука на гласа му госпожа Йошимура идваше на себе си — за да се върне отново в света на своите фантазии не след дълго.

(Емон, Емон, защо не порастеш по бързо...)

С течение на времето Емон се убеждаваше все повече, че във всяко сърце, включително и на неговата скъпа сенсей обитаваше това

страшно, ненормално желание за притежаване на друго тяло. Защо? За Емон това бе неразрешима загадка.

Желание, което е обхванало всички. Желание, от което се раждат децата. Това вече той знаеше. Но кой бе неговият баща?

Емон продължаваше да броди из мислите на своите съселяни надявайки се да разкрие тази загадка, а също и да събере допълнителна информация за майка си. Струваше му се че избягала във своя побъркан свят за да се скрие от нещо ужасно.

В главата на стария магазинер намери това:

„Къщата на Осен... хората говорят че е пълна с призраци, но дали не беше така и по времето когато майка ѝ беше жива...”

Мислите на старата госпожа Таке веднъж прошепнаха:

„Прабаба разказваше, че в къщата живеел тайно някакъв непознат, веднъж той се нахвърлил върху Осен и баща и го убил пред очите и, а тя полудяла... нещо такова...”

А в главата на Току дърводелеца той се натъкна на поразяваща картина:

„Дядо го е видял с очите си. Къщата е била окъпана в кръв и пълна с трупове. А сред тях Осен си играела с топка.“

Старият Генджи също знаеше нещо интересно:

„Чувал съм да разказват, че това е станало преди много, много години. На хълма, където сега се издига къщата на Осен огнено кълбо паднало от небето. От тогава само красавици се раждали в това семейство ала всички — слабоумни. Така казва легендата.“

За Емон бе ясно едно — много отдавна, в дни забравени нещо страшно се бе случило в селото. Само Осен бе единственната останала жива свидетелка на това събитие, но побъркана тя бе неспособна да разкаже каквото и да било.

## 6

Казват, че времето изтривало спомените — всъщност тежестта на времето ги сбива като желе. Една тайна дремеше в това село, неразкрита може би завинаги и в мислите си често се връщах към нея.

Няколко пъти се опитах да се върна и в действителност. Мислех си, че ако съм достатъчно настоятелен ще я разкрия. Преди година стигнах на около петдесет километра от селото и после, без каквато и да е съзнателна причина СЕ ВЪРНАХ. А и при останалите опити още при тръгването ме обхващаше някакво странно, непреодолимо нежелание граничащо със страх.

Друга интересна подробност: през цялото време на моето пребиваване там не си спомням за дори един случай някой „външен“ да е оставал за повече от няколко часа в селото и според селяните аз бях първият чужденец от десетилетия живял в него. Единствените местни жители, напускали за по-дълъг период от време бяха старата госпожа Таке и учителката — госпожа Йошимура.

Имаше ли някаква скрита сила зад всичко това?

Ако е имало, ще трябва да е била с доста голям обхват и сила — като се има предвид, че за времето на Тихоокеанската война нито един жител на селото не бе призован в редиците на армията.

И кой би могъл да притежава такава сила? Старата госпожа Таке или учителката? А ако и те са в плен на тази тайнствена сила, тогава кой е нейния владетел?

Побърканата Осен?

Понякога, в зимните вечери в паметта ми изплуват песните на децата от селото:

*„чудя се, ще изкача ли някога  
тези обрасли в трева стъпала  
едно — каменна стълба в небето  
две — ако не полети*

*три — ако не полети отвори...“*

Когато дойде денят на полета ще се отвори ли стълбата? Въпроси, въпроси, една тайна която ще остане неразкрита.

А Емон — какво стана с него?

Един ден той отново реши да се поразрови в мислите на майка си. Странната бяла мъгла обвила ума и бе все така плътна.

„ВЪРВИ СИ!“

Мислите на Емон се блъскаха в нея като приливни вълни. Вероятно с годините телепатичните му способности се бяха засилили, кой знае, но под неговата команда мъглата започна да се разсейва сякаш раздухвана от вятър и Емон надзърна вътре за първи път.

Умът и бе необятен като небесата. Емон се гмурна вътре и изплува онтово само за миг обхванал с поглед миналото и — разпокъсано като начупена мозайка.

Имаше само един ясен образ сред целия този хаос — огромна машина или сграда — се разпадаше около нея и сред болка и радост тя се притискаше в мъжка прегръдка.

И това бе странно — че от всички нейни безбройни срещи с мъже от селото само този спомен бе оставил ярка следа в съзнанието и.

Неясен бе образът на мъжа, неговата възраст — всичко, свързано с него бе като размито очертание на дъното на морето. Радост извираше от този спомен и с нея — тъга.

Всичко това бе повече отколкото Емон можеше да разбере.

Дали този мъж не беше неговият баща...

Докато Емон се провираше през джунглата на майчините мисли госпожа Йошимура си играеше във въображаемия свят, където тя самата бе Осен. Откъде можеше да знае, че Емон улавя всяка нейна мисъл?

Откъде можеше който и да е в селото да се досети за неговите способности? Че мрази мъжете, които всяка вечер посещават майка му, че мрази и нея — заедето така лесно се отдава — в детския мозък тази омраза прерастваше в омраза към цялото човечество.

И при едно от редките посещения в къщата на Осен малкият Емон не издържа на тази напиреща омраза и вдигна ръка срещу един от посетителите.

— Да пукнеш дано, малко копеле! — крещеше мъжът разгневен — да не си посмьл втори път да ми посягаш, че ще ти е последен!

Емон се върна в къщата едва след като мъжът си отиде и треперещ от безсилна ярост впери поглед в голото тяло на майка си.

— Ще го убия! Всички ще избия! Всички! — мълвеше той.

Тогава Осен протегна ръка към него.

— Сине мой, опитай се да ги обикнеш — промърмори тя — ТРЯБВА, ако искаш да живееш...

Объркан, развълнуван Емон се хвърли в обятията и. За първи път в живота си той заплака, неспособен да контролира сълзите си.

Оттогава Емон започна да посещава майка си все по-често. По време на едно от тези посещения, докато седеше на пода до Осен той чу СТРАНЕН глас.

Гласът не бе трептене на въздуха, нито познатите му очертания и неясни форми. Това бе ЗОВ — и бе отправен към него.

— Кой си ти? — попита Емон.

Осен го загледа с празен поглед докато той се изправяше, крещейки въпроса отново и отново.

— Къде си? — викаше Емон.

Сякаш дърпана от неговия глас Осен започна да се изправя и посочи с ръка планинския масив на хоризонта.

— Там е — каза тя — нататък.

Без дори да я погледне Емон се запъти надолу по каменната стълба и изчезна в градината. Времето сякаш замръзна за миг, окъпано в жълта слънчева светлина преди да продължи своя ход. Осен се втурна слепешката след сина си, хлипайки сподавено разбрала, че е дошъл мигът на раздялата с единственото ѝ дете.

Един от селяните запътил се към нейното вечно пристанище я пресрещна на пътя и се опита да я успокои, протягайки ръка към нея:

— Хайде, хайде, недей да плачеш — мърмореше той докато се опитваше да я прегърне несръчно — успокой се, успокой се...

Осен удари яростно ръката му.

— Човешко нищожество — изкрещя тя повелително. Думите и прокълтяха в каменния зид. — Махни се и УМРИ!

Докато Осен бързаше надолу по пътя по който преди миг се изгуби сина и мъжът се повлече към блатото и със замечтано изражение бавно се потопи в мътните му води.

... в бамбуковата горичка бяла мъгла танцува отново, а сред нея гола женска фигура тича леко, леко след хартиения самолет, който лети сякаш вечно...

Край „Сай но Кауара“, земния бряг където децата идват да оплакват онези, които са преминали отвъд Голямата вода стои изтрит от времето дървен надпис: „Изглежда лесно да чакаш хиляда, не — десет хиляди години... — побъркан от мъка по Звездата на своя роден дом...“

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.